

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 1194

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 02.03.2016 stillet følgende spørgsmål nr. 2 (ad B 60) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marianne Jelved (RV).

Doknr.

Dato
16-03-2016

Spørgsmål nr. 2:

Vil ministeren uddybe de problemstillinger, der er forbundet med obligatorisk brug af tro- og loveerklæringer i relation til servicelovens §§ 114 og 116?

Svar:

I forhold til obligatorisk brug af tro og love-erklæringer i sager om genbevilling af hjælpemidler vurderes der ikke at være nogen problemstillinger forbundet hermed i de tilfælde, hvor borgerens funktionsnedsættelse i al væsentlighed er uændret, og hvor borgeren fortsat har behov for det pågældende hjælpemiddel.

Regeringen vil derfor, som det også blev oplyst ved 1. behandlingen af B 60 den 1. marts 2016, sikre, at dette element bliver behandlet i regi af arbejdet med reformen af servicelovens voksenbestemmelser, så det kan blive drøftet i sammenhæng med øvrige initiativer og indgå i en samlet reform.

I forhold til obligatorisk brug af tro og love-erklæringer i sager om genbevilling af handicapbiler vil noget sådant være problematisk på grund af genbevillingsperiodens længde på seks år sammenholdt med, at en tro og love-erklæring ikke fritager kommunen for at oplyse en sag i tilstrækkeligt omfang til, at der kan træffes en afgørelse.

Med en genbevillingsperiode på seks år, vil der ofte være behov for at indhente nye oplysninger, også i de tilfælde, hvor borgerens funktionsnedsættelse i al væsentlighed er uændret. Det kan f.eks. dreje sig om oplysninger om, hvorvidt befordringsbehovet nu mere hensigtsmæssigt kan tilgodeses på anden vis end ved bevilling af handicapbil, eller oplysninger om ændringer i kørselsbehovet som følge af ændringer i borgers livssituation.

Hertil kommer, at en tro- og love-erklæring ikke fritager kommunen for at skulle vurdere, om der skal rettes henvendelse til politiet for at få en nærmere vurdering af borgers egnethed til fortsat at føre bil. For borgere, hvor det ikke er støttemodtageren selv, der skal være chauffør, skal kommunen endvidere vurdere, om der ved genbevilling er andre, der hensigtsmæssigt kan varetage opgaven.

Hvis der indføres en regel om obligatorisk brug af tro og love-erklæringer i genbevillingssager på bilstøtteområdet, vil borgerne ved gennemlæsning af lovgivningen fejlagtigt få den opfattelse, at genbevilling af handicapbil som alt overvejende hovedregel kan ske uden yderligere sagsbehandling og uden indhentelse af nye oplysninger. Dette vil som nævnt oftest ikke være tilfældet, hvorfor en sådan regel ikke vil afspejle den retstilstand, der de facto vil være gældende. I den forbindelse henledes opmærksom-

heden på, at sagsbehandlingen ikke alene omfatter en vurdering af borgerens fortsatte behov for bilen i kørselsøjemed, men også bl.a. en vurdering fra kommunens side af, hvilken bil der er den billigst egnede i det konkrete tilfælde.

Regeringen finder derfor, at det ligesom efter de nugældende regler fortsat bør overlades til kommunen i det enkelte tilfælde at vurdere, hvorvidt den finder det hensigtsmæssigt at gøre brug af en tro og love-erklæring.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann